

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **doc. Mgr. M. B., Ph.D.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Vítězslavem Dohnalem
sídlem Klokotská 103, 390 01 Tábor

proti
žalované: **Univerzita Palackého v Olomouci**
sídlem Křížkovského 511/8, Olomouc

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované do výkonu mandátu člena akademického senátu veřejné vysoké školy,

takto:

I. Žaloba, aby soud určil, že byl nezákonný zásah žalované spočívající v odepření možnosti žalobce vykonávat funkci senátora Akademického senátu Univerzity Palackého v Olomouci na jeho zasedání dne 17. 6. 2020, **se zamítá.**

II. Žaloba, aby soud zakázal žalované pokračovat v porušování práv žalobce a přikázal žalované obnovit stav před zásahem tím, že na nejbližším zasedání Akademického senátu Univerzity Palackého v Olomouci konaném po dni právní moci rozsudku zruší své usnesení č. 6 ze dne 17. 6. 2020, **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

1. Žalobce byl ve volbách do Akademického senátu Univerzity Palackého v Olomouci (dále jen „AS UP“), konaných od 19. do 25. 5. 2020, zvolen senátorem pro funkční období 2020 – 2023. Přesto ale dne 17. 6. 2020, tj. po uvedených volbách, zasedal AS UP znovu ve „starém“ složení zvoleném pro funkční období let 2017 až 2020, tj. bez žalobce. Tento postup byl žalovanou odůvodněn ustanovením § 7 odst. 2 zákona č. 188/2020 Sb., o zvláštních pravidlech pro vzdělávání a rozhodování na vysokých školách v roce 2020 a o posuzování doby studia pro účely dalších zákonů (dále jen „zákon č. 188/2020 Sb.“).
2. Pro kontext je třeba uvést, že věc souvisí se zřízením Českého institutu výzkumu a pokročilých technologií UP (C.), které schválil podle § 34 odst. 2 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách) AS UP na svém zasedání dne 11. 12. 2019 a novelou č. 5 Statutu UP zařadil C. s účinností od 1. 8. 2020 mezi vysokoškolské ústavy tvořící součást vysoké školy ve smyslu § 22 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách. Nyní řešená žaloba byla původně součástí rozsáhlé žaloby, již se více žalobců v čele s Přírodovědeckou fakultou UP domáhalo zrušení usnesení AS UP ze dne 17. 6. 2020, jímž byl s účinností od 1. 10. 2020 schválen statut ústavu C. V této části soud žalobu usnesením ze dne 22. 9. 2020, č. j. 65 A 8/2020-54 odmítl (zejména) pro nedostatek své pravomoci rozhodovat spory mezi fakultou vysoké školy a samotnou vysokou školou. Kasační stížnost žalobců zamítl následně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 11. 2021, č. j. 6 As 307/2020-47, a správnost závěrů obou soudů de facto potvrdil i Ústavní soud, který usnesení ze dne 24. 5. 2022, č. j. II. ÚS 137/22 odmítl ústavní stížnost mj. žalobce.

II. Žaloba a vyjádření žalované

Žaloba

3. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 10. 8. 2020, opravenou podáním ze dne 4. 7. 2022, domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalované, spočívajícím v neumožnění jeho účasti na zasedání AS UP dne 17. 6. 2020. Žalobce tvrdil, že v rozporu se zavedenou praxí prodloužil § 7 odst. 2 zákona č. 188/2020 Sb. funkční období akademických orgánů vysokých škol do 120. dne po ukončení nouzového stavu bez ohledu na to, zda se konaly nové volby do těchto orgánů či nikoli. Prodloužení funkčního období voleného samosprávného akademického orgánu v situaci, kdy již byli zvoleni noví členové a nic nebránilo tomu, aby začali ve svých funkcích působit, což byl případ AS UP, je podle žalobce zásahem do práva nově zvolených podílet se na správě veřejných věcí přímo nebo svobodnou volbou svých zástupců a na nerušený výkon jejich funkce dle čl. 21 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).
4. Ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 188/2020 Sb. nemělo být podle žalobce aplikováno na základě prostého jazykového výkladu, který vede k závěru rozpornému s principy zastupitelské demokracie (čl. 21 odst. 2 Listiny). Zásah do práv zakotvených v čl. 21 Listiny je podle judikatury možný jen za dodržení podmínek zakotvených v čl. 4 Listiny, tj. k dosažení legitimního cíle, je-li to nezbytné, nelze-li kýženeho cíle dosáhnout méně intenzivními prostředky a zásah je přiměřený významu sledovaného cíle. V tomto případě ale nebyla splněna podmínka existence legitimního cíle, jímž by mohlo být zajištění kontinuity akademických orgánů a akceschopnosti akademické samosprávy. To ale nepřipadalo v úvahu, neboť již byli řádně zvoleni členové AS UP na další funkční období. Rovněž byly zvoleny nepřiměřené prostředky, neboť se nabízela právní úprava, která by zásah do práva podílet se na správě věcí veřejných minimalizovala, tj. úprava obdobná čl.

10 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České Republiky (dále jen „ústavní zákon o bezpečnosti ČR“), která by prodloužení funkčního období vázala na to, zda se volby do daného akademického samosprávného orgánu uskutečnily či nikoli. Krajský soud by měl podle žalobce s ohledem na uvedené použít u § 7 odst. 2 zákona č. 188/2020 Sb. ústavně konformní výklad a na jeho základě dojít k závěru, že funkční období AS UP zvoleného v roce 2017 již bylo dne 17. 6. 2020 ukončeno, a proto měl AS UP zasedat ve složení novém.

5. Zajímavá je v této souvislosti dle žalobce skutečnost, že k takovému automatickému prodloužení nedošlo podle druhé věty § 7 odst. 2 zákona č. 188/2020 Sb. v případě rektorů či děkanů. Rovněž poukázal na skutečnost, že se na přípravě zákona o zvláštních pravidlech podílel také tehdejší rektor UP, prof. J. M., a tudíž je otázkou, zda § 7 odst. 2 prodlužující automaticky funkční období akademických senátů nebylo do předmětného zákona vloženo mimo jiné z toho důvodu, aby garantovalo prodloužení funkčního období AS UP v původním složení, které později schválilo usnesení týkající se statutu C. Lze se přitom důvodně domnívat, že hlasování o tomto usnesení by mělo jiný výsledek, kdyby AS UP zasedal ve složení novém, neboť pro toto usnesení hlasovalo 16 senátorů, z nichž ale v nových volbách uspěli jen 4 z 11 kandidujících, a naopak z odpůrců usnesení uspěli 4 z 5 kandidujících.
6. Po soudu žalobce požadoval jednak, aby určil, že byl nezákonný zásah žalované spočívající v odeprání možnosti žalobce vykonávat funkci člena AS UP na zasedání tohoto senátu dne 17. 6. 2020, a dále aby zakázal žalované pokračovat v porušování jeho práv a přikázal jí obnovit stav před nezákonným zásahem tak, že na svém nejbližším zasedání konaném po dni právní moci rozsudku zruší usnesení č. 6 přijaté na zasedání AS UP dne 17. 6. 2020. Rovněž žalobce navrhl, aby soud v případě nesouhlasu s žalobcovým výkladem přerušil řízení a podal návrh na zrušení protiústavního § 7 odst. 2 zákona č. 188/2020 Sb. k Ústavnímu soudu.

Vyjádření žalované

7. Žalovaná požadovala, aby soud žalobu zamítl. Zasedání AS UP dne 17. 6. 2020 ve starém složení bylo dle žalované jediné možné a souladné s § 7 odst. 2 zákona č. 188/2020 Sb. Pokud by žalovaná zákon nerespektovala, zasáhla by naopak do práva dosavadních členů AS UP na nerušný výkon jejich funkcí. Zákon o zvláštních pravidlech zakotvil prodloužení funkčního období jako *lex specialis* ve vztahu k § 8 odst. 3 větě první zákona o vysokých školách. Prodloužení funkčního období původního AS UP tak bylo v souladu s čl. 4 odst. 2 Listiny. Prodloužení funkčního období je v § 7 odst. 2 tohoto zákona vázáno pouze na okolnost, kdy mělo toto období skončit, a nikoli na to, zda se do toho kterého orgánu před uplynutím jeho funkčního období uskutečnily volby. Funkční období AS UP mělo skončit dne 27. 5. 2020, tedy v rozhodném období mezi vyhlášením nouzového stavu (12. 3. 2020) a 120. dnem po jeho ukončení (14. 9. 2020), a proto bylo prodlouženo v souladu s § 7 odst. 2 zákona č. 188/2020 Sb. Podle čl. 9 odst. 4 Volebního řádu AS UP vzniká mandát senátora prvním dnem funkčního období AS UP. Žalobci tak vznikl mandát senátora až dne 15. 9. 2020.
8. Ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 188/2020 Sb. je podle žalované souladné s ústavním pořádkem. Čl. 10 ústavního zákona o bezpečnosti ČR lze argumentem *a simili* možné aplikovat i na orgány vysokých škol, přičemž hypotéza obsažená v čl. 10 uvedeného zákona byla při schvalování zákona o zvláštních pravidlech zřetelně naplněna, neboť ke

dni 20. 4. 2020 došlo k završení legislativního procesu schvalování tohoto zákona a na území republiky byly dány takové podmínky, které zpravidla neumožňovaly konat volby ve lhůtách, jež vyplývaly z funkčních období akademických orgánů vysokých škol.

9. Dále žalovaná dodala, že bývalý rektor se na tvorbě sporného zákona nepodílel, nýbrž byl jakožto místopředseda České konference rektorů pro studium pověřen jen sledováním procesu přípravy návrhu zákona a průběžným informováním uvedené konference o stavu jeho přípravy.
10. Rovněž žalovaná poukázala na skutečnost, že ačkoli „dosluhující“ AS UP v období do 14. 9. 2020 na svých zasedáních, jimž díky videokonferenční formě nic nebránilo, musel rozhodnout a rozhodl o celé řadě agend, zejména o schválení rozpočtu na rok 2021 či o přijetí nového vnitřního předpisu, rozporuje žalobce jen schválení statutu C., což svědčí o účelovosti žaloby a jejímu zaměření proti činnosti tohoto nového vysokoškolského ústavu.

Replika žalobce

11. Žalobce v replice namítl, že § 7 odst. 2 zákona č. 188/2020 Sb. je v rozporu s čl. 10 ústavního zákona o bezpečnosti ČR, neboť podmínky konání voleb umožňovaly a tyto se do AS UP také konaly. Otázky týkající se způsobu volby ponechává zákon o vysokých školách na vnitřních předpisech škol. Byla-li tudíž žalovaná schopna svým vnitřním předpisem uzpůsobit volby AS UP aktuálním podmínkám, nebyl důvod k prodlužování funkčního období senátu v dosavadním personálním složení.

III. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud posoudil věc v mezích a rozsahu žalobních tvrzení a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) rozhodl o žalobě bez jednání.
13. Podle § 82 s. ř. s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
14. S žalobcem lze plně souhlasit v tom, že zvolenému členovi akademického senátu veřejné vysoké školy svědčí veřejné subjektivní právo podílet se po dobu svého funkčního období na výkonu působnosti akademického senátu, jehož podstatným obsahem je právo být přítomen jednání akademického senátu, vystoupit na něm, činit návrhy, jak má daný akademický senát rozhodnout a o návrzích hlasovat. Pokud jakýkoli správní orgán do tohoto práva člena akademického senátu, resp. jednotlivých jeho atributů nezákonně zasáhne, mohou soudy takové osobě poskytnout ochranu rozhodnutím o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem. Tak se také v minulosti již opakovaně stalo, a to např. ve věci řešené rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, č. j. 1 Aps 3/2013-43 (případ studenta magisterského studijního programu "Právo a právní věda" zvoleného v řádných volbách v březnu 2011 do Akademického senátu Právnické fakulty Západočeské univerzity v Plzni, jemuž bylo upřeno právo vykonávat mandát člena tohoto senátu na jeho zasedání dne 29. 10. 2012 s odůvodněním, že v důsledku změny akreditace uvedeného studijního programu přestal být od 1. 8. 2012 členem akademické obce dané fakulty), nebo ve věci řešené rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 7 As 170/2017-20 (případ kandidáta na člena Akademického senátu Lékařské fakulty

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

Ostravské univerzity, který byl zvolen do tohoto senátu jako náhradník, avšak následně mu bylo zabráněno se ujmout uvolněného mandátu s odůvodněním, že k okamžiku vypsaní voleb nebyl členem akademické obce). V obou případech krajské soudy určily, že zásahy žalovaných univerzit vůči žalobcům, spočívající v odepření jejich možnosti vykonávat funkci člena akademického senátu na konkrétním jednání, byly nezákonné a zakázaly žalovaným univerzitám, aby v odpírání možnosti žalobců vykonávat funkci člena akademického senátu pokračovaly.

15. Pokud se tedy v nyní posuzované věci žalobce obdobně domáhá určení nezákonnosti zásahu spočívajícího v neumožnění jeho účasti na zasedání AS UP dne 17. 6. 2020 i přes jeho řádné zvolení ve volbách konaných ve dnech 19. až 25. 5. 2020, jedná se o tvrzení o zásahu, který lze pod citovaný § 82 s. ř. s. podřadit.
16. Totéž však neplatí pro požadavek, aby krajský soud přikázal žalované obnovit stav před zásahem do jeho práva tak, že na nejbližším zasedání konaném po dni právní moci rozsudku zruší AS UP usnesení č. 6 ze dne 17. 6. 2020. O zásah ve smyslu citovaného ustanovení se jedná pouze v případě, že v žalobě tvrzeným jednáním by žalobce mohl být alespoň potenciálně přímo zkrácen na svých právech. To konkrétně znamená, že mezi napadeným zásahem a tvrzeným porušením práv musí existovat bezprostřední vztah (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Aps 1/2006 - 80, dostupný na www.nssoud.cz). Takový vztah ale mezi tvrzeným porušením práva žalobce na výkon jeho mandátu senátora AS UP a usnesením č. 6, které AS UP na svém zasedání dne 17. 6. 2020 schválil, rozhodně nepanuje. Přijetím usnesení č. 6 o schválení institutu ústavu C. na zasedání AS UP dne 17. 6. 2020 nemohl být žalobce zkrácen na svém právu na výkon mandátu senátora. Nadto v usnesení ze dne 22. 9. 2020, č. j. 65 A 81/2020-54 zdejší soud uvedl obsírnou argumentaci k závěru, že nedisponuje pravomocí ke zrušení předmětného usnesení AS UP, protože výrokem III. uvedeného usnesení odmítl žalobu v části, v níž se žalobce domáhal zrušení tohoto usnesení žalobou podle § 65 s. ř. s. Závěr, že soud rozhodující ve správním soudnictví nemá pravomoc zrušit předmětné usnesení, je přitom platný pro všechny žalobní typy a nelze jej tudíž „obejít“ změnou žalobního typu a požadavkem, aby soud toto usnesení zrušil nikoli jako rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., nýbrž aby v rozsudku ve smyslu § 87 s. ř. s. přikázal žalované, nechť jej sama na příštím zasedání AS UP zruší. Žalobcem použité přirovnání k předchozí judikatuře týkající se souhlasů podle stavebního zákona (viz podání ze dne 4. 7. 2022) není přílehlavé, neboť v případech těchto souhlasů soudy nikdy nepopíraly svou pravomoc rozhodnout, toliko nepovažovaly uvedené souhlasy za akty podřaditelné pod legislativní zkratku „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 s. ř. s. V podrobnostech dále soud odkazuje na argumentaci uvedenou v usnesení ze dne 22. 9. 2020, č. j. 65 A 81/2020-54.
17. Soud proto musel v této části žalobu odmítnout.
18. K tvrzenému zásahu do práva žalobce na výkon mandátu člena AS UP je třeba primárně uvést, že zásah spočívající v neumožnění výkonu mandátu žalobce jakožto senátora v AS UP na zasedání dne 17. 6. 2020 je jednorázovým zásahem, jehož účinky se vážou jen k tomuto konkrétnímu dni, kdy AS UP zasedal. Žalobce přitom v žalobě netvrdil, že by mu žalovaná i nadále, tj. i po podání žaloby, bránila ve výkonu jeho senátorského mandátu, tj. že by se jednalo o trvající zásah, zásah s trvajícím důsledkem či zásah hrozící opakováním, a tudíž soud a priori nemohl vyhovět požadavku žalobce, aby zakázal žalované pokračovat v porušování jeho práv. Zabývat se mohl jen návrhem deklaratorního výroku nezákonnosti předmětného zásahu.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

19. S žalovanou lze souhlasit, že právní úprava voleb do akademického senátu veřejné vysoké školy je velmi kusá. Podle § 8 odst. 1 zákona o vysokých školách platí, že „volby jsou přímé, s tajným hlasováním“, a dále odst. 3 téhož ustanovení stanoví, že „funkční období jednotlivých členů akademického senátu veřejné vysoké školy je nejvýše tříleté“. Veškeré další podrobnosti, včetně otázky vzniku mandátu člena akademického senátu veřejné vysoké školy, ponechává zákon v samostatné působnosti veřejných vysokých škol, které jsou oprávněny tyto otázky upravit ve svých vnitřních předpisech – viz další věta § 8 odst. 1 zákona o vysokých školách: „Vnitřní předpis veřejné vysoké školy stanoví zejména počet členů akademického senátu, způsob jejich volby a způsob volby předsedy akademického senátu, orgány akademického senátu a jejich ustavování a důvody a den zániku členství v akademickém senátu a případnou neslučitelnost členství v akademickém senátu s výkonem jiných funkcí.“
20. Podle čl. 8 odst. 2 Statutu UP (vnitřní předpis č. A-1/2017 ze dne 15. 2. 2017) „každá fakulta je zastoupena dvěma senátory z řad akademických pracovníků UP a jedním senátorem z řad studentů UP“ a podle odst. 3 téhož ustanovení „způsob volby senátorů AS UP, jejich mandát, institut náhradníka, doplňovací, opakované a předčasné volby a otázky související upravuje Volební řád AS UP“. Podle čl. 9 odst. 4 Volebního řádu AS UP (vnitřní předpis č. A-4/2017 ze dne 26. 4. 2017) „mandát senátora vzniká prvním dnem funkčního období AS UP a zaniká v souladu s čl. 13“. Funkční období AS UP je upraveno v čl. 12 odst. 1 Volebního řádu AS UP tak, že je tříleté a „začíná běžet dnem následujícím po skončení funkčního období předchozího AS UP, nikoli však dříve, než jsou platně zvoleni všichni členové nového AS UP.“ Podle odst. 3 téhož ustanovení „první zasedání AS UP se koná nejpozději do 14 dnů od začátku jeho funkčního období a svolává je prostřednictvím Kanceláře AS UP předseda končícího AS UP.“
21. Soud z obsahu spisu, z obsahu zápisů ze zasedání AS UP, dostupných na www.upol.cz, a z obecně závazných právních předpisů zjistil tyto skutečnosti (v chronologickém sledu):
- ze zápisu č. 18/2019 ze zasedání AS UP ze dne 15. 11. 2019, že funkční období AS UP pro roky 2020 – 2023 mělo trvat od 28. 5. 2020 do 27. 5. 2023 a volby do něj se měly uskutečnit ve dnech 20. 3 až 3. 4. 2020;
 - z mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví č. MZDR 10676/2020-1/MIN/KA ze dne 10. 3. 2020, že k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2 byla s účinností od 11. 3. 2020 mj. zakázána osobní přítomnost studentů na studiu na vysoké škole podle zákona o vysokých školách;
 - z usnesení vlády č. 194 ze dne 12. 3. 2020 (č. 69/2020 Sb.), že na území ČR byl vyhlášen na dobu od 14.00 hodin dne 12. 3. 2020 na dobu 30 dnů nouzový stav;
 - z usnesení vlády č. 215 ze dne 15. 3. 2020 (č. 85/2020 Sb.), že s účinností od 16. 3. 2020 do dne 24. 3. 2020 byl zakázán volný pohyb osob na území celé ČR;
 - ze zápisu č. 22/2020 ze zasedání AS UP ze dne 18. 3. 2020, konaného formou videokonference, že AS UP v souvislosti s vyhlášeným zákazem volného pohybu osob a zákazem osobní přítomnosti studentů ve školách a z obavy z prodloužení těchto opatření změnil harmonogram voleb do AS UP na funkční období 2020–2023 schválený na zasedání AS UP dne 15. 11. 2019, tak, že hlasování ve volbách proběhne od 11. do 22. 5. 2020;

- z usnesení vlády č. 396 ze dne 9. 4. 2020 (č. 156/2020 Sb.), že nouzový stav byl prodloužen do 30. 4. 2020;
 - z částky 69/2020 Sbírky zákonů, že dne 24. 4. 2020 byl vyhlášen zákon č. 188/2020 Sb., který téhož dne nabyl účinnosti a který v první větě § 7 odst. 2 stanoví: „*V případě, že funkční období orgánu nebo členů orgánu vysoké školy nebo fakulty má skončit v období mezi dnem vyhlášení nouzového stavu a sto dvacátým dnem po ukončení nouzového stavu, prodlužuje se toto období do sto dvacátého dne po ukončení nouzového stavu. Věta první se nepoužije v případě, že dojde ke jmenování nástupce dosavadního rektora vysoké školy nebo děkana fakulty nejpozději do skončení funkčního období jeho předchůdce.*“;
 - ze zápisu č. 24/2019 ze zasedání AS UP ze dne 29. 4. 2020, že AS UP s odkazem na epidemiologickou situaci znovu změnil časový harmonogram voleb, vyhlášených na zasedání dne 15. 11. 2019, tak, že hlasování proběhne ve dnech 19. – 25. 5. 2020, vyhlášení jejich výsledků proběhne dne 27. 5. 2020 a současně rozhodl podle čl. 15a Volebního řádu AS UP o elektronickém způsobu hlasování v těchto volbách;
 - z usnesení vlády č. 485 ze dne 30. 4. 2020 (č. 219/2020 Sb.), že nouzový stav byl opětovně prodloužen do 17. 5. 2020;
 - z obsahu Závěrečné zprávy hlavní volební komise o průběhu a výsledcích voleb do AS UP pro volební období 2020 – 2023, že v uvedených dnech volby proběhly, bylo při nich zvoleno 24 senátorů (3 za každou z osmi fakult), přičemž žalobce byl zvolen senátorem z řad akademických pracovníků Přírodovědecké fakulty UP;
 - ze zápisu č. 26/2020 ze zasedání AS UP dne 17. 6. 2020, které bylo prvním zasedáním AS UP po ukončení voleb, že AS UP na něm zasedal ve složení zvoleném na funkční období 2017-2020, zasedání se konalo formou videokonference a žalobce se jej účastnil toliko jako host.
22. Lze tedy shrnout, že funkční období AS UP zvoleného v roce 2017 mělo skončit dne 27. 5. 2020 a následujícího dne, tj. 28. 5. 2020, mělo začít tříleté funkční období AS UP zvoleného pro roky 2020 – 2023. Volby do AS UP, v nichž mělo hlasování původně proběhnout ve dnech 20. 3. až 3. 4. 2020, byly z důvodu protiepidemiologických opatření vlády a Ministerstva zdravotnictví platných od poloviny března 2020 AS UP opakovaně odloženy, a to nejprve dne 18. 3. 2020 na termín hlasování od 11. do 22. 5. 2020, a následně dne 29. 4. 2020 na termín hlasování od 19. do 25. 5. 2020 s tím, že toto hlasování proběhne elektronickým způsobem. O odložení a změně způsobu hlasování dne 29. 4. 2020 rozhodl AS UP poté, co již dne 24. 4. 2020 nabyl účinnosti zákon č. 188/2020 Sb., který prodloužil funkční období akademických senátů, jež měla skončit v průběhu nouzového stavu, do 120. dne po jeho ukončení. Dne 27. 5. 2020 byly vyhlášeny výsledky voleb do AS UP pro období 2020 – 2023. Bylo zvoleno všech 24 senátorů a mezi nimi i žalobce. Dne 17. 6. 2020 se konalo první povolební zasedání AS UP, avšak ve složení pro funkční období 2017 – 2020. Stodvacátý den po skončení nouzového stavu, trvajícího na území ČR od 12. 3. do 17. 5. 2020, nastal dne 14. 9. 2020.
23. S ohledem na zjištěné skutečnosti je jednoznačné, že na případ AS UP dopadal výše citovaný § 7 odst. 2 zákona č. 188/2020 Sb., neboť funkční období AS UP mělo skončit *v období mezi dnem vyhlášení nouzového stavu a sto dvacátým dnem po ukončení nouzového stavu*, tj. v období mezi 12. 5. a 14. 9. 2020, a to konkrétně dne 27. 5. 2020.

24. Citované ustanovení prodloužilo funkční období orgánů a členů orgánů veřejných vysokých škol pouze na základě skutečnosti, kdy mělo toto jejich funkční období skončit (v tomto smyslu tedy skutečně paušálně), bez ohledu na to, zda se před, v průběhu či v brzké době po skončení nouzového stavu konaly nové volby do těchto orgánů, či nikoli.
25. Právě tato paušálnost § 7 odst. 2 zákona č. 188/2020 Sb., vyplývající z jazykového výkladu daného ustanovení, je dle žalobce důvodem, aby soud na místo prostého jazykového výkladu, nezohledňujícího ve volbách projevenou vůli členů akademické obce a zejména právo zvolených senátorů na výkon jejich funkcí, a tudíž vedoucího k závěrům rozporným s principy zastupitelské demokracie vyjádřenými v čl. 21 Listiny, upřednostnil výklad ústavně konformní. Při prostém jazykovém výkladu je totiž dle žalobce zřejmé, že předmětné ustanovení v rozporu s čl. 4 Listiny nemůže vést v posuzovaném případě k dosažení legitimního cíle, tj. k zajištění kontinuity akademických orgánů a akceschopnosti akademické samosprávy, neboť v případě AS UP ve dnech 19. až 25. 5. 2020 řádně proběhly volby, a tudíž funkční období nově zvoleného senátu mohlo dne 28. 5. 2020 začít. Ústavně konformní výklad § 7 odst. 2 zákona č. 188/2020 Sb. tak musí dle žalobce vést k závěru, že funkční období AS UP zvoleného v roce 2017 již bylo dne 17. 6. 2020 ukončeno, a proto měl AS UP toho dne zasedat ve složení novém.
26. Žalovaná s tímto interpretačním pojetím nesouhlasí. Akcentuje svou povinnost řídit se pozitivním právem, které bylo v tomto případě zformulováno jednoznačně, absenci svého oprávnění posuzovat ústavnost zákonů, jakož i skutečnost, že omezení práva nově zvolených senátorů ujmout se svých mandátů bylo v souladu s čl. 4 odst. 2 Listiny provedeno zákonem a za mimořádných okolností vyžadujících upřednostnění ústavně zaručeného práva na ochranu zdraví dle čl. 31 Listiny. Ústavně konformní výklad předestřený žalobcem tudíž dle žalované naráží na právo dosavadních senátorů na přístup k veřejným funkcím za rovných podmínek ve smyslu čl. 21 odst. 4 Listiny, jakož i na skutečnost, že zákonná omezení základních práv a svobod musí ve smyslu čl. 4 odst. 3 Listiny platit stejně pro všechny případy, které splňují stanovené podmínky.
27. Krajský soud uvádí, že žalované je v první řadě nutno přisvědčit v tom, že veškeré orgány veřejné moci, včetně soudů, jsou vázány zákonem (čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 3 a čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny) a nemohou se od něj odchýlit.
28. Skutečnost, že správní orgán postupoval dle litery zákona, ovšem neznamená, že jeho rozhodnutí nemůže být soudem za žádných okolností zrušeno, či shledán nezákonným jeho postup mající povahu zásahu do veřejných subjektivních práv, který není rozhodnutím.
29. Soud může jednak dospět k závěru, že správní orgán aplikovanou právní normu nesprávně vyložil a upřednostnil striktně jazykový výklad (onu literu zákona) tam, kde přicházelo v úvahu, že se při použití jiných metod výkladu lépe naplní účel zákona či se uplatní co nejširší naplnění ústavně zaručených práv a svobod. V takovém případě soud takový výklad aplikovaného ustanovení provede a napadený akt správního orgánu zruší, resp. vysloví jeho nezákonnost. Dále pak má soud prostor (a současně povinnost) v případě, kdy dojde k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, a nejde přitom o situaci, kdy lze nedostatek právní normy pouze překlenout ústavně konformní interpretací, předložit věc podle čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR Ústavnímu soudu. Tím se postavení soudu liší od postavení správních orgánů, jak správně akcentovala žalovaná. Ta skutečně není oprávněna v rámci výkonu své činnosti podat Ústavnímu soudu návrh na zrušení zákona, který má v konkrétní situaci aplikovat, ani pokud by byla přesvědčena o jeho protiústavnosti. Nicméně ani obecný soud, dospěje-li k závěru, že

zákon protiústavní vskutku je, nemůže jej jako protiústavní zrušit (nebo neaplikovat) sám (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2014, č. j. 6 Ads 233/2014-31). Tato pravomoc náleží pouze Ústavnímu soudu, který je v soudní soustavě nadán mocenským monopolem na závazné vyslovení protiústavnosti zákona, příp. též jeho zrušení, je-li v době jeho rozhodování ještě v platnosti [čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy, viz náleze ze dne 10. 1. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 33/2000].

30. Žalobce se v posuzovaném případě domáhal eventuálně obojího. V první řadě požadoval, aby soud spornou část ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 188/2020 Sb. ústavně konformně vyložil a tímto výkladem dospěl k závěru, že se prodloužení funkčního období orgánu nebo členů orgánu vysoké školy netýkalo případů, kdy nehrozilo přerušení jejich kontinuity a akceschopnosti, neboť v inkriminovaném období proběhly řádné volby. Pro případ, že by soud prostor pro takový výklad nenalezl, požadoval žalobce, aby soud zvolil postup předvídaný čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR, tj. inicioval řízení o kontrole norem před Ústavním soudem podle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy ČR, jehož výsledek by pak byl pro jeho rozhodnutí ve věci určující [derogační náleze Ústavního soudu má ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR ve vztahu k věci řešené u obecního soudu, z níž řízení před Ústavním soudem povstalo, účinky ex tunc, nevyloučí-li takový účinek výjimečně Ústavní soud sám ve smyslu čl. 89 odst. 1 Ústavy ČR].
31. Krajský soud ale pro ústavně konformní výklad preferovaný žalobcem nenalezl prostor a pro návrh na incidenční přezkum uvedeného zákona Ústavním soudem neshledal důvod.
32. Z nálezevé judikatury Ústavního soudu lze vyvodit, že interpretace jednoduchého (podústavního) práva porušuje ústavně garantovaná základní práva mj. tehdy, jestliže je při konkurenci interpretačních alternativ normy upřednostněn výklad, který méně naplňuje ústavně zaručená práva a svobody. Interpretace jednoduchého práva je podle Ústavního soudu způsobilá porušit základní práva jednotlivce v situaci „*uplatnění toliko jedné z možných interpretačních alternativ, která však neobstojí ve vztahu k jiným alternativám, které jsou z hlediska omezení toho kterého základního práva šetrnější*“ (srov. náleze ze dne 23. 9. 2005 sp. zn. IV. ÚS 215/05). Pro oblast veřejného práva je toto pravidlo výslovně uvedeno v nálezu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06: „*Je-li k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva či svobody. Tento princip in dubio pro libertate plyne přímo z ústavního pořádku.*“
33. Jakkoli Ústavní soud dlouhodobě odmítá akceptovat formalistický jazykový výklad právních norem, je dle jeho judikatury základní podmínkou pro aplikaci ústavně konformního výkladu (jak vyplývá již citace z nálezu sp. zn. I. ÚS 643/06) dvojznačnost, resp. víceznačnost interpretované právní normy. V nálezu ze dne 29. 1. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 72/06 Ústavní soud uvedl, že pravidlo ústavně konformního výkladu „*je aplikovatelné až v situaci dvojího (či vícetého) možného výkladu právního předpisu (jinak by se již logicky nejednalo o výklad práva, ale o tvorbu zákona, a derogační pravomoc Ústavního soudu by byla obecně nadbytečná, pokud by každý zákon bylo možné "vyložit" ústavně konformně).*“ Obdobně např. v nálezu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10 Ústavní soud zdůraznil, že hovoří-li zákon jasně, nelze ho vykládat contra legem, tj. zcela opačně.
34. Jak již soud uvedl výše, ani žalobce nezpochybňuje, že podle jazykového výkladu § 7 odst. 2 zákona č. 188/2020 Sb. na případ AS UP dopadal. Text § 7 odst. 2 věty první zákona č. 188/2020 Sb. není víceznačný a nevzbuzuje žádné pochybnosti o tom, že se funkční období orgánu nebo členů orgánu vysoké školy nebo fakulty prodloužilo do 120. dne po ukončení nouzového stavu vždy, mělo-li skončit v období mezi dnem vyhlášení nouzového stavu a sto dvacátým dnem po jeho ukončení, tj. zcela bez ohledu na to zda a

kdy proběhly volby do tohoto orgánu. Text právní normy je jednoznačný a nenabízí prostor pro žalobcem zastávaný výklad o aplikovatelnosti tohoto ustanovení jen na případy, kdy v předmětném období nebyli zvoleni noví členové takového orgánu.

35. Teleologický či ústavně konformní výklad, tj. výklady stavějící na argumentech mimo text samotné normy, musí být upřednostněny jen tehdy, pokud právní norma nejednoznačností svého textu pro jejich využití skýtá prostor. V opačném případě již totiž nejde o výklad, nýbrž o novotvorbu. Pokud je právní norma jednoznačná, jako je tomu v posuzovaném případě, je třeba mít na paměti, že doktrína v kontinentálním právním systému stojí na principu závaznosti psaného práva. Výklady právní normy mimo její text v případech, kde k tomu daná norma prostor neposkytuje, se tomuto principu přiči a významně otrásají právní jistotou jejích adresátů.
36. K podpoře této argumentace lze také uvést, že stejným způsobem zapovídá ve své judikatuře Soudní dvůr EU upřednostnění eurokonformního výkladu v případě kolize takového výkladu s výslovným zněním předpisu (viz rozsudky SDEU ve věci C – 80/86, Kolpinghuis Nijmegen, bod 13, 14 či věc C – 168/95, Arcaro, bod 42).
37. Krajský soud proto nepřisvědčil žalobcově ústavně konformnímu výkladu předmětné právní normy. Zákonodárce nepodmínil prodloužení funkčního období příslušných orgánů nekonáním voleb, a tudíž ani soud není oprávněn tuto podmínku domýšlet. Soud není oprávněn pouze na základě zkoumání účelu daného ustanovení dospět k závěru, že by bylo vhodné učinit výjimku a jasně formulovanou normu neaplikovat, obzvláště nelze-li posuzovanou situaci označit za zákonodárcem zřetelně nepředpokládanou a opomenutou. Jak již soud uvedl, je zákonná úprava voleb do akademického senátu veřejné vysoké školy velmi kusá a veškeré procedurální otázky, včetně způsobu hlasování, ponechané vnitřním předpisům vysokých škol. Zákonodárce tudíž musel předpokládat, že řada vysokých škol umožňuje ve svých vnitřních předpisech hlasování pomocí dálkové komunikace, tj. per rollam. Teleologický výklad contra legem tedy nepovažuje soud v posuzované věci za přípustný.
38. Žalovaná tedy podle závěru krajského soudu postupovala v souladu se zákonem, pokud AS UP zasedal dne 17. 6. 2020 ve složení zvoleném pro funkční období 2017 – 2020, k jehož prodloužení došlo podle § 7 odst. 2 zákona č. 188/2020 Sb. Žalované lze přisvědčit, že pokud podle čl. 9 odst. 4 Volebního řádu AS UP vzniká mandát senátora prvním dnem funkčního období AS UP, pak žalobci vznikl mandát senátora až dne 15. 9. 2020. Neumožněním jeho účasti na zasedání AS UP dne 17. 6. 2020 i přes jeho řádné zvolení ve volbách konaných ve dnech 19. až 25. 5. 2020 tudíž žalovaná do veřejných subjektivních práv žalobce nezasáhla.
39. Žalobcem spíše řečnický položenou otázkou, z jakých pohnutek se na znění § 7 odst. 2 zákona č. 188/2020 Sb., podílel tehdejší rektor UP, prof. J. M., se soud nezabýval, neboť sám žalobce uvedl, že tuto skutečnost uvádí jen jako zajímavou souvislost, a nespojil s tímto dosti spekulativním tvrzením žádnou konkrétní žalobní námitku.
40. Jelikož se žalobce, jak je rozvedeno výše, domáhal i vyslovení protiústavnosti zákona, musel se soud jeho argumenty zbývat a dále zvážet, zda § 7 odst. 2 zákona č. 188/2020 Sb. protiústavní není. Žalobce svou argumentaci vystavěl především na tvrzení, že § 7 odst. 2 zákona č. 188/2020 Sb. zasahuje v rozporu s pravidly čl. 4 Listiny do práv zaručených čl. 21 Listiny.
41. Podle čl. 4 odst. 1 Listiny *povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod*. Podle odst. 2 téhož ustanovení dále

platí, že meze základních práv a svobod mohou být za podmínek stanovených Listinou (...) upraveny pouze zákonem. Podle odst. 3 téhož ustanovení zákonná omezení základních práv a svobod musí platit stejně pro všechny případy, které splňují stanovené podmínky. A konečně podle odst. 4 platí, že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.

42. Podle čl. 21 odst. 1 Listiny občané mají právo podílet se na správě veřejných věcí přímo nebo svobodnou volbou svých zástupců. Podle odst. 2 téhož ustanovení volby se musí konat ve lhůtách nepřesahujících pravidelná volební období stanovená zákonem. Podle odst. 3 téhož ustanovení volební právo je všeobecné a rovné a vykonává se tajným hlasováním. Podmínky výkonu volebního práva stanoví zákon.
43. Čl. 21 Listiny zakotvuje politická práva nezbytná pro fungování každé demokratické společnosti. V odstavci 1 zakotvuje právo občanů podílet se na správě věcí veřejných přímo nebo zastupitelskou formou. Odstavec 2 pak obsahuje institucionální pravidlo vážící se k volebnímu právu, a sice záruku pravidelného opakování voleb (princip vlády na čas) a odstavec 3 požadavek všeobecného a rovného volebního práva, jakož i tajného hlasování.
44. Obsahem práva podílet se na správě věcí veřejných svobodnou volbou svých zástupců je volební právo do všech zastupitelských orgánů, u kterých může jít o „správu věcí veřejných“. Ústavní soud vyložil rozsah práva dle čl. 21 odst. 1 (a s ním spojených záruk v odstavcích 2 a 3) tak, že se vztahují pouze na volby komor Parlamentu, prezidenta republiky, zastupitelstva územních (obecních a krajských) samospráv a volby do Evropského parlamentu. V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 21/15 Ústavní soud uvedl: „k volbě zástupců občanů dochází podle Ústavy ve volbách do Parlamentu, resp. do jeho komor, a ve volbě prezidenta republiky. V těchto případech lid volbou přímo legitimuje výkon státní moci, a tudíž se zde uplatní právo volit a být volen podle čl. 21 odst. 1 a 3. Ve vztahu k územní samosprávě tuto legitimační funkci plní volby do zastupitelstev obcí a krajů. Žádné jiné volby, jimž by bylo možno přisuzovat takovouto funkci, Ústava ani jiný ústavní zákon neznají, a jen pro ně lze proto uplatňovat právo občanů podílet se na správě veřejných věcí svobodnou volbou zástupců. Naroveň uvedeným volbám jsou – z hlediska ústavních záruk volebního práva, včetně procedurálních požadavků na přijetí volebního zákona podle čl. 40 Úst – volby do Evropského parlamentu, které plní srovnatelnou funkci, byť nejde o orgán zřízený ústavním zákonem, ale mezinárodní smlouvou podle čl. 10a Úst. V ostatních případech výkonu státní moci nebo územní samosprávy se předpokládá, že demokratická legitimita státních orgánů a orgánů územních samosprávních celků bude zprostředkována. Tím není vyloučeno, aby zákon umožnil účast občanů na volbě či jmenování členů jiných orgánů, které byly zřízeny zákonem nebo na základě zákona.“
45. Autoři publikace Husseini, F., Bartoň, M., Kokeš, M., Kopa, M. a kol. Listina základních práv a svobod. Komentář. 1. vydání (1. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2021, v komentáři k čl. 21 Listiny uvádějí: „Z hlediska výkonu veřejné moci jinými veřejnoprávními korporacemi než státem, je tak pod režim čl. 21 odst. 1 (resp. návazné odstavce 2 a 3) zahrnuta výše uvedeným nálezem pouze samospráva územní, nikoliv samospráva profesní či zájmová. Volby zastupitelských orgánů v rámci jiných veřejnoprávních korporací (typicky komor) pod režim čl. 21 odst. 1 podle ÚS nespádají. Bude se však na ně vztahovat záruka podle čl. 21 odst. 4, tudíž i zde se plně uplatní právo na rovný přístup k veřejným funkcím. ÚS tak nálezem Pl. ÚS 21/15 poněkud zúžil rozsah dopadu čl. 21 odst. 1, neboť v nálezu Pl. ÚS 40/06 ještě uváděl, že „za ústavní základ profesní samosprávy lze mít čl. 21 odst. 1, který zaručuje občanům právo na účast na správě veřejných záležitostí“. Stejně tak nebudou daná ustanovení aplikovatelná na volby v rámci různých veřejných ústavů či

veřejných podniků (k volbám orgánů zaměstnaneckých pojišťoven srov. Pl. ÚS 21/15). Komentované ustanovení se nebude z povahy věci vztahovat na volby uvnitř soukromých korporací, v rámci nichž nelze hovořit o výkonu veřejné moci, resp. správy věcí veřejných, ale o realizaci soukromých práv, například při realizaci práva sdružovacího (volby v rámci spolků či politických stran) či práva na svobodu vyznání (volby v rámci církví) apod.“

46. Z uvedených závěrů Ústavního soudu krajský soud dovozuje, že čl. 21 Listiny na úpravu voleb do orgánů vysokých škol nedopadá, a tudíž je argumentace rozporem § 7 odst. 2 zákona č. 188/2020 Sb. s čl. 21 Listiny z principu lichá.
47. I pokud by ale krajský soud vyložil čl. 21 jako ústavní základ i pro akademickou samosprávu, nepovažoval by žalobcovy argumenty protiústavnosti za důvodné.
48. Předně je nutno poukázat na skutečnost, že zákonodárce do práv garantovaných čl. 21 Listiny přijetím ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 188/2020 Sb. formálně nijak nezasáhl, neboť konání voleb do orgánů vysokých škol v dotčeném období neomezil ani nezakázal. Tento „protiargument“ však sám soud považuje za velmi formalistický, neboť není-li s právem volit ve lhůtách nepřesahujících pravidelná volební období spojeno ukončení funkčního období dosavadních orgánů či jejich členů, bylo by ve skutečnosti obsahem aktivního volebního práva jen právo zúčastnit se volebního aktu hlasování. Prodloužením funkčního období voleného orgánu se tedy může právní úprava bezpochyby ocitnout v rozporu s principem vlády na čas.
49. Sám žalobce v žalobě popsal, a s tím se krajský soud ztotožňuje, že podle judikatury Ústavního soudu může být důvodem omezení subjektivního práva garantovaného Listinou obecně skutečnost, že je nutno při kolizi s tímto právem upřednostnit jiné kolidující základní právo či určitý ústavou chráněný veřejný statek, přičemž podmínkami takového omezení je existence zákonného základu, sledování určitého legitimního cíle tohoto omezení a požadavek přiměřenosti omezení. Tyto podmínky však byly dle krajského soudu v případě § 7 odst. 2 zákona č. 188/2020 Sb. splněny.
50. Nesporně byla splněna podmínka zákonné formy, neboť právní úprava prodloužení funkčních období orgánů vysokých škol a fakult byla vtělena do zákona. Splněna byla dále i podmínka legitimního cíle. Jednoznačným důvodem přijetí úpravy omezující princip „vlády na čas“ byla ochrana hodnot nesouvisejících s volebním procesem, a to zdraví obyvatel, jíž dal zákonodárce v dané historicky zcela bezprecedentní a nepředvídatelně se vyvíjející situaci legitimně přednost před dodržením stanovených funkčních období daných orgánů vysokých škol, tj. principem vlády na čas. Zakotvení možnosti hlasování ve volbách pomocí technických prostředků na dálku zjevně nebylo v dané době pravidelným obsahem statutů či volebních a jednacích řádů vysokých škol, a tudíž prodloužení funkčních období orgánů, jež měla skončit v průběhu nouzového stavu, či záhy po něm, bylo opatřením způsobilým snížit riziko šíření onemocnění COVID-19, a tedy chránit zdraví obyvatelstva, neboť vylučovalo nutnost realizovat na vysokých školách epidemiologicky nebezpečné prezenční volby do jejich orgánů (zejména volby do akademických senátů, jichž se účastní často velmi početná akademická obec). Současně zvolená úprava zamezila paralýze či významné komplikaci ve fungování vysokých škol, k nimž by mohlo dojít, pokud by funkční období daného orgánu skončilo v období platnosti mimořádných opatření, jimiž bylo v průběhu daného nouzového stavu omezováno a posléze zakázáno shromažďování osob a osobní přítomnost členů akademické obce na školách. S ohledem na poměrně krátké trvání prodloužení funkčních období daných orgánů (pozn. funkční období AS UP zvoleného na dobu let 2017 až 2020 se takto prodloužilo o 3 a půl měsíce) nelze označit za opatření nepřiměřené, byť dolehlo i

na ty vysoké školy, které již stihly korespondenční či jiný dálkový způsob hlasování ve volbách do svých orgánů vtělit.

51. Dále žalobce namítal rozpor § 7 odst. 2 zákona č. 188/2020 Sb. s čl. 10 zákona o bezpečnosti ČR, který zní takto: „*Jestliže po dobu nouzového stavu, stavu ohrožení státu nebo válečného stavu podmínky na území České republiky neumožní konat volby ve lhůtách, které jsou stanoveny pro pravidelná volební období, lze zákonem lhůty prodloužit, nejdéle však o šest měsíců.*“ Krajský soud vědom skutečnosti, že zákon o bezpečnosti ČR je, jakožto ústavní zákon, podle čl. 112 odst. 1 Ústavy ČR součástí ústavního pořádku, a tudíž je povinností soudu ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR poměřovat ve svých úvahách ústavnost aplikované právní normy i s tímto zákonem. Právě proto ale i zde platí základní argument neexistence ústavně zaručeného práva podílet se na správě věcí veřejných v podobě voleb do akademické samosprávy, který soud rozvedl výše. Do věcné působnosti ústavního zákona č. 110/1998 Sb. totiž zřetelně též patří také jen volby do Parlamentu, resp. jeho komor, volba prezidenta republiky a volby do orgánů územní samosprávy, nikoli volby do orgánů jiných typů samospráv, včetně samosprávy akademické.
52. S ohledem na výše uvedené soud neshledal důvod k předložení věci Ústavnímu soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

53. Na základě výše uvedeného krajský soud výrokem I. tohoto rozsudku v souladu s § 87 odst. 3 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl a výrokem II. tohoto rozsudku podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení spočívající v nedostatku pravomoci soudu žalobu v tam uvedeném rozsahu odmítl.
54. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšné žalované dle obsahu spisu nevznikly v řízení žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 23. srpna 2022

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu